

Počtnas plačana v gotovini.

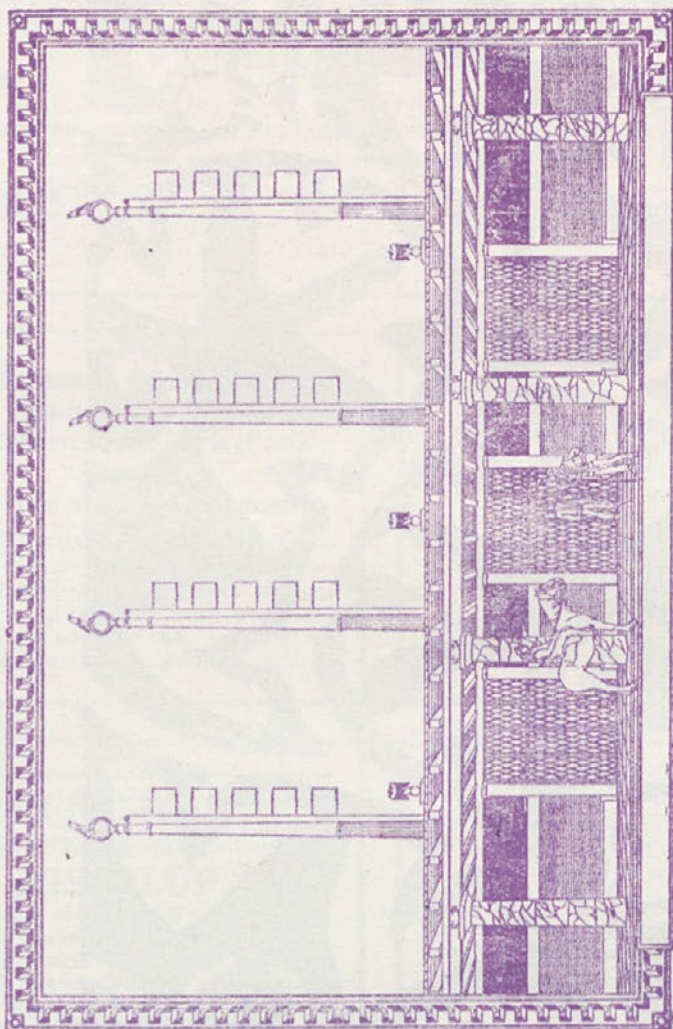

MLADOST

1928

Št. 6

PORTAL ORLOVSKEGA STADIONA

MLADOST glasilo Orlovske Podzveze v Ljubljani, izhaja 17. v mesecu. Urejuje dr. Gregor Žerjav, Ljubljana, Vodnikov trg 4. List izdaja konzorcij „Mladosti“ (dr. Joža Basaj, Ljubljana, Dunajska cesta 88). Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Ceč). — Upravništvo v Ljubljani, Ljudski dom (pisarna Društvene nabavne zadruge). — Uredništvo je v Ljubljani, Ljudski dom (Orl. Podzveza). — Naroča se: Upravništvo „Mladosti“, Ljubljana, Ljudski dom. — Naročnina: Za redne člane in starešine brezplačno, za vse druge Din 30.— letno; posamezna številka Din 2:50. Za naročnike izven Jugoslavije po dogovoru.

LETNIK XXI

JUNIJ 1928

ŠTEVILKA 6

Program prireditve S. O. Z. na Stadionu.

Petek, dne 29. junija 1928 (praznik sv. Petra in Pavla):

Ob 8 dopoldne: Sv. maša pri Sv. Krištofu.

Ob 9 dopoldne: Nastop vseh tekmovalcev za praporne tekme v areni Stadionu, za slučaj slabega vremena pa v jahalnici artilerijske vojašnice (Dunajska cesta).

Ob 9.15 dopoldne: Slavnostna otvoritev tekem.

Ob 3.30 popoldne: Tekme posameznikov.

Sobota, dne 30. junija 1928:

Ob 9 dopoldne: Tekme vrst, nato skušnja za simultane vaje na bradljah.

Ob 3 popoldne: Zbirališče za skušnjo v artilerijski vojašnici. Po telovadni skušnji skušnja za skupno petje, zlasti za mašno pesem »Zgrinjajo se vrste naše«.

Ob 6 popoldne: Skušnja konjenikov, zbirališče v areni poleg godbenega paviljona.

Ob 8.30 zvečer: Slavnostna telovadna akademija v veliki dvorani hotela Union, ob kateri priliki bo tudi razglasitev tekmovalnih izidov, izročitev prapora ter razdelitev diplom.

Nedelja, dne 1. julija 1928:

Ob 6 zjutraj: Budnica.

Ob 7.30 dopoldne: Zbirališče za slavnostni sprevod pred Ljudskim domom in v Streliški ulici.

Ob 8.30 dopoldne: Slavnostni sprevod skozi mesto na Stadion, kjer se bo vršila sv. maša s kratkim nagovorom.

Po sv. maši defilacija, nato razhod in kosilo na Stadionu.

Ob 2 popoldne: Zbirališče v jahalnici in drugih prostorih artilerijske vojašnice.

Ob 3.30 popoldne: Javni nastop.

Prireditve in tekme. Prireditve se vrši ob vsakem vremenu! Vse tekme se vrše v areni Stadiona, za slučaj slabega vremena pa v jahalnici artilerijske vojašnice.

Prenočišča. Ker je udeležba vseh telovadcev in konjenikov za glavno skušnjo, ki se vrši glasom prireditvenega programa v soboto popoldne, obvezna, je preskrbelo predsedstvo S. O. Z. za vse Orle in Orlice prenočišča. Vsak Orel in Orlica plača za prenočišče skupno z legitimacijo za vozno olajšavo 3 Din. Drugih stroškov za prenočišča članstvo ne bo imelo.

Prehrana. Preskrbljeno je za dobro, izdatno in ceneno prehrano na Stadionu.

PROSVETA IN VZGOJA

P. Krizostom:

Naš praznik.

*Od zore do zvezd
razpete roke.
Polet v solčno morjé — — —*

*Lepota naših sil.
Samozavestni naš korak.
Naše krepke volje krik.*

To je naš praznik!

*Zrastel je iz znoja
težkih dni,
iz zatajenih solzá
prečutih noči — — —*

*Naš praznik je vzniknil
iz napetih mišic naših rok,
iz silnih bojev našega duhá.*

*Pa je lep naš praznik!
Pa je poln rajajoče pomladi,
poln sočnega poletja,
poln sadov in cvetja,
poln vriskajočega petja.*

*Veličasten je naš praznik!
Konštatinov križ sredi neba —
od zore do zvezd
razpete roké —
polet duha
v solčno morjé — — —*

To je naš praznik!

★

Po petih letih na Stadion.

Bratje! Po petih letih organizacija zopet kliče vse slovensko orlovstvo v Ljubljano. Blizu je že dan prvi julij — dan skupnega nastopa vsega slovenskega orlovstva.

Zopet se bodo v Ljubljani z vlakov zgrinjale čete mladih fantov, zopet bodo s hiš naše slovenske prestolice zaplapolale zastave, zopet bodo zavihrali po cestah orlovski prapori. Na Stadionu se bodo dvignili vitki mlaji in z njegovega ozidja v vetru zatrepetale trobojnice in oznanjale: Orli so tu! Danes je njih dan!

Se li spominjate, bratje, dneva tretjega julija lanskega leta? V Ljubljani ste imeli nastop Gorenjci, Dolenjci, Notranjci. Ste videli strmeče oči množice, zbrane na terasah Stadionu, ob prizoru, ko se je vtila modrobelordeča reka skozi trojna vrata v areno?

Nepopisen prizor!

Bratje, ta reka se mora letos spremeniti v veletok. Še enkrat mogočnejši morajo biti njeni valovi. Ne le Gorenjci, Dolenjci, Notranjci, tudi bratje z onstran Save ste pozvani, bratje od zelene Savinje, od deroče Drave, s Pljuškega polja in Ljutomerskih goric. Tja preko Mure doni naš klic: »Prvega julija vsa slovenska mladina skupaj! Ena družina smo, ena armada pod enim praporom S. O. Z.!«

Bratje, ste li pripravljene za ta dan? Je li Vaš odsek poskrbel, da bo častno in številno zastopan? Ste li zimski in pomladni čas porabili za vežbanje prostih in redovnih vaj, da bo Vaš nastop pred očmi tisočev sijajna manifestacija orlovske misli. Hitite, še je čas!

Prvega julija bo po ljubljanskih ulicah ob strumnem koraku mladih čet zopet donela vesela, navdušena orlovska pesem. Katero plemenito slovensko srce se ne ogreje ob njej! Ste jo li vadili, da bo iz tisoč grl donela, kot da jo poje en mož?

In še ena pesem se bo mogočno glasila ta dan: Gospodu v čast pri dopoldanski službi božji na Stadionu. Kajti, kako naj molče usta, ko bodo srca govorila z Bogom? Zato bo tisto nedeljsko dopoldne med mašo iz tisočev grl mogočno donela naša poklonilna pesem v čast Njemu, ki naj z oltarja blagoslovlja naše delo: »Zgrinjajo se vrste naše« — in »Ene smo družine bratje.« — Ste li že peli veličastno pesem?

Prvi julij pa ne bodi dan, ko boste vi sami manifestirali za krščanska načela. Z vami naj bodo srca vseh katoliških Slovencev. Orli, mnogo imate prijateljev širom slovenske domovine! Velite jim: Z nami v belo Ljubljano! Ob pogledu na Vaše mlade sile naj se ta dan ogrejejo tudi srca omahljivih in navdušijo za plemenito delo v čast božjo in blagor domovine.

Bog živi!

Dr. G. R.:

Praznik močnega fantovstva.

(Za praznik sv. Alojzija.)

V trdem boju si je Alojzij ohranil lilije, si rešil nevenljivo mladost.

Na mehkužnih gornjeitalijanskih grofovskih dvorih je preživel svojo mladost, v vojaških taborih in pa na kraljevskem dvoru vroče Španije. Povsod tam je bilo nešteto mrež nastavljenih čisti mladosti, greh je bil odet v mikavne, vabljive plašče dostojnosti in stanovskega razvedrila.

Alojzijevoj boj ni bil lahak. Lastna živahna in vročekrvna narava je nevarnosti še povečala. Dolgotrajen in trd je bil Alojzijevoj boj: prečute noči, usnjati

biči, trdi posti so postaje, ob katerih je jeklenil svojo voljo. Zlomil je upor lastnega mesa, uklonil očetovo voljo, ki mu je branil stopiti na strmo pot odpo-
vedi in stremljenja po popolnosti.

Bil je fant, močan in dosleden. Ni prodajal fantovstva svojega za hipne
užitke, za tople poglede in mehke roke. Dal je knežjo krono in bogastvo rodbine
za svoje nedotaknjeno fantovstvo, ki mu je bilo zaradi Boga vedno več kot vse
drugo na svetu.

Brat! Koliko ceniš Ti čistost svojega fantovstva? Kako se Ti boriš zanj?
Mar misliš, da so Troji boji težji, priložnosti nevarnejše, kri bolj divja? Ni!
A moči je manj v Tebi, in doslednosti ne poznaš. Zakaj ne? Ker je ne iščeš tam,
kjer jo je našel Alojzij, v Mariji in Echaristiji!

Za praznik naš pojdimo k temu viru!

Ton Vin., Ljubljana-Sv. Peter:

Lepo je biti mlad in Orel.

Poglejmo si, bratje, v oči in srce!

Povejmo, kako nam cvetijo lehe, kako zorijo nam njive; še to povejmo,
kako nam zvenijo duše, kadar nam megle in viharji senčijo mladostno solnce.

Povejmo, da nam v zorečem klasju pripeva škranček:

k solncu — k solncu!

Poglejmo zares, v srce in v oči!

Dozdaj nisi videl?

Vsak dan in povsod: visoko je solnce, pod njim mračne megle.

Imaš še smer? In pot za cilj?

Polne so ceste; v dušechi temi ne zna nobeden, ne kod, ne kam.

Kako jim je? Joj, brate, težko!

Kakor težaki stopajo brez cilja, kakor kaplja, drvijo z valom. Saj bi
tulili za luč, da ni strupene megle, saj bi hlastnili za solncem, da jim roke
ne silijo k tlom; kako težko je dvigniti roko! — Kako?

»Dvignite Orli v jasne višave . . .«

Oho — oho — oho! —

Četa fantov, močnih, lepih! Odmeva ulica, odjeka planina. Jasna je pot,
siguren pogled, junašk jim je korak. Roke čez rame in pevajo. Kakor v
vstajenje hočejo, sveže ožarjeni, v solncu vsi mladi.

V boj! Ne čutiš?

Pa ti? Ti sam na poti?

Brat, ki si na tujem, brez doma in družine — pogrešaš vsega? — Po-
grešaš! Pa tega iščeš drugod? Kako te je škoda! Pri nas je dom, med nami
bratstvo, pri nas družina.

Brat, ki delaš z rokami in služiš hladnemu stroju in pesmi njegovi —
Bog te živi! Pesem jeklena ti trga dušo, vbija ljubezen, izsesava telo, pa si
med nas prišel! Prav si imel!

Si sam na poti? Nikogar ne poznaš, nikdo te ne pozna? Pa bi se toliko-
krat tako rad s kom razgovoril, nasmejal, pri kom se vtolažil. V službi ne
upaš, ne moreš? Mi smo fantje, tovariši in bratje! Za vse je pri nas prostora!

Tudi za tebe, ki bereš iz učenih knjig in boš pot kazal rokodelcem!

Nisi ošaben, rad poveš in učiš! Pozdravljen!

Brat, ki sanjaš o paradizu vipavskem, o zelenju korotanskem, s teboj mi
sanjamo, s teboj vsi hočemo nazaj k sestri okovani! Pridi še ti, da nam boš
vedno v opomin!

Mlad si in poln življenja! Seveda ti je dolgčas in iščeš veselja! Pa te vidim v zakajeni pivnici, pri žveplanem vinu; slišim te v kvantanju in surovosti; čutim, kako ti trgajo dobro ime in se s tvojo častjo igrajo! Oddahni se za hip — kdo brani? Ne veš, kako? Povemo ti.

Brat, ki pozabljaš mater in njeno besedo, molitev slovensko — nisi hvaležen, nisi sin. Pa bi bil tudi ti naš, da bi skupno ostali materini, skupno njej venec hvaležnosti, njej krona svetništva.

Lepa so naša mlada leta!

Zorna so in upov polna! Če jih razsipaš? Ne daj, Bože, nikar! Če jih ne občutiš, in drviš slepo naprej? Žal bi mi bilo zate, za tvojo zlato mladost. Če ne veš, da-li smeš seči po rožah, ki ti vzevitajo na poti, da-li smeš ves zagoreti v zarji in sreči za celim solncem — mi ti povemo!

Vsi smo enaki: ne moremo vsega, ne smemo vsega! Kar ti je všeč, ni vse tvoje; zastor na sliki je večkrat lepši od slike same; ne odgrinjaj ga! To je življenje: iti kvišku, za cilji-zvezdami, vabljivimi — kdaj doseženimi? Nisi za danes: bodočnosti staviš temelje. Bodi gospodar in misli: da bo najbolje!

Če imaš nekaj, pa misliš, da si popoln — nisi več živ! Boj za popolnost — to je življenje.

In še to: naprej, navzgor!

Mi? Kaj hočemo?

Hočemo, da bi se vsem nam dobro godilo. Ne tebi, ne meni samo — vsem nam; da bi ostali v tem, kar nam je povedal naš Krek:

»Fant, lepe lastnosti mladega srca v sebi ohranjaj!«

Predvsem nam je, da zvežemo mlade fante v prijateljstvo, ki bo moglo živeti čez mladost v močno zavest skupnosti, medsebojne navezanosti, v osebnem, v narodnem oziru.

»Fant, kar imaš v sebi dobrega, razvijaj!«

Ne pozabljam: da bi ostal v nas smisel za izobrazbo, smisel za pravico vedno živ in svež. Da bi ostali dolgo mladi in navdušeni! To hočemo, zato smo v organizaciji! Kdo nam pravi, da smo sebičneži, koristolovci, lenobe, da smo neznačajni? Naj gre ta očitek mimo nas — zdaj in vedno.

»Fant, tudi v tem se utrjuj, v koliko si naš!«

Nočemo nikjer polovičarstva, še manj nergaštva. V svojih vrstah ne trpimo nejasnosti in cincanja, ne v veri in ne v politiki. Svobodno besedo damo vsakemu, ki prizna naš demokratizem in našo disciplino.

Bratje, naprej! Oko na cilj, roko na veslo!

Bog živi!

Vaclav Winkler:

Življenje.

*Življenje je darovanje
mladih moči
bratom in sestram,
da ne omahnejo s težkih poti
do pomladi.*

*Pisano je: Vsakdo mora sam
čez gore in prepade,
da najde sebe v valovju in hrumu,
da najde Njega v pevajočem šumu —
a! pa pade.*

*O jaz bi bil rad kakor angel nebeški,
da vse padajoče
bi v mehko naročje ujel
in znova jim k silnem poletu
krila razpel.*

*Pa kdor omahne v temoto zemlje,
ne vidi več Luči,
ne silne svetlobe zvezda.*

Dora se je zbudila pozno, pokrepčana in osvežena kot jutranje nebo, ki se je smejalo v prijazno sobico. Skočila je k oknu in ga široko odprla. V pljuča je zajela svež val dišečega zraka, da ji je lice prijetno zardelo. Dan je bil čudovito jasen. Prenežna milina je plula v zraku s kopreno oblačkov, ki so bili raztreseni na obzorju. Od travnikov je zavelo vonjivo, kjer so milijoni cvetov odpirali svoje neoskrunjene čaše božjemu solncu. Krasna so poletna jutra, ko se vsa narava dvigne kakor iz kopeli nedolžnosti, da se v deviških procesijah belih in rožnih cvetov pokloni Stvarniku.

Deklica je čutila sveže jutro na obrazu in v laseh. Z razposajeno krétnjo je poiskala v potni torbici ročno ogledalce, da si ogleda mladi obraz. Dolgo je zrla v ogledalo, premotrila je lase, čelo, oči in usta... Polagoma pa ji je legal na obraz oblak nevšečnosti. A zrcala ni odmaknila. Kakor da hoče z neko kruto brezobzirnostjo dognati polno resnico.

Spanje, ki je podoba smrti, nam vrne pravi resnični izraz, katerega sicer izbriše igra dneva. Dori je iz zrcala gledal nasproti deklíji obraz dvajsetih let in ona ga ni bila vesela. Kdaj so se okrog oči nabrале drobne gubice in se nekam čudno poglobile poteze okrog ust? In senca pod očmi... Izdajalska senca, ki daješ vsemu obrazu izraz trudnosti in pričaš nezaželene izpovedi! — Ustnice — so lepe, a niso sveže! Spodnja lahko sili na ven, kakor nastavek pri vrču, kjer jih je mnogo pilo... In lica... Bojišče solz, žalosti, obupa, želja in strasti —

Trudno se ji povesi roka z nemim tožiteljem njene mladosti. Že desetič je zapel škrjanček visoko pesem ljubezni kraljevskemu solncu, Dora pa s težkim vzdihom išče nazaj v posteljo.

Če prav premisli, ni še tako daleč čas, ko je bila tudi ona deklíca z rožastimi oblekami in rožnimi lici. Le zakaj se je tako hitro usul beli cvet nedolžne mladosti! Komaj je zavonjal, že ga ni bilo več...

Z rokami pod glavo in zasanjanimi očmi misli Dora dve, tri leta nazaj. Tudi ona ima svojo povest. Da, tudi take deklíce s preprosto obleko in preprostim srcem imajo svoje zgodbe! Še največkrat! Kajti če tiha, skoraj pozabljena in pohojena cvetka začuti žarek ljubezni, ga vpije z vsem bistvom in z vso dušo. Skromne tihe duše vzljubijo z vsem srcem, vzljubijo do blaznosti in stavijo vse na eno kocko!

Dora misli na svojo prvo ljubezen. Mnogokrat misli, ker ji ta tako rekoč spolnjuje življenje. Ona ve, da je to tudi njena poslednja ljubezen, ker poslej ne more in ne bo mogla več ljubiti. Albert! Kako je prihajal, vitek, čednega obraza, lepih poklonov in sladkih besedi. Govoril je mehko s prijetnim glasom o prijetnih stvareh. Lepo življenje ji je obetal, brezskrbno bodočnost, prisegal ji je zakon. Predel je okrog nje, ki ni bila izkušena, dokler ji ni zapredel srca. Spominja se, da ga je včasih prišla za roke, mu globoko zrla v rjave oči in ugovarjala: Albert, ti boš zbiral bogato... A je trepetala ob misli, da bi njena beseda mogla biti resnična... On pa je znal odgovoriti tako prepričevalno, prav tako, kakor je mislila sama: Tvoja lica niso nič manj rdeča in tvoja usta nič manj sladka kakor bogatih gospodičen. A bolj sveža in resnična... Kupoval ji je skrivoma obleke, cenen lišp, obeske, presenečal jo je z eno in drugo ljubko drobnjavo, ki razveseli malo žensko ničemurnost. Bil je tako velikodušen in ona je mislila, da mu mora biti tudi hvaležna. Bolj in bolj se mu je udajala, dokler ni bila čisto njegova...

Potem je hitro prišlo tisto strašno. Dora na to noče misliti. Trpko se ji skrivenčijo usta, kakor da hoče izpljuniti nekaj gnjusnega. Bila je nesramno

varana, saj je bil zaročen z drugo! Ko jo je spoznala, se je čudila. Ni bila lepa, a bila je bogata, Albertu je pa bilo le za njeno dekelstvo...

Kaj strašnega je tedaj pretrpela. Čudno, da ni zblaznela. Še danes zatrepeče vse v njej, če se spomni. V dolgi mrzlični bolezni je viselo njeno življenje v nekam slabem ravnovesju med tem in onim svetom. Ko bi tedaj vsaj umrla! Tako misli Dora. Da, ko bi tedaj umrla, ne bilo bi nič hudega. Dobri nebeški Oče bi jo brez posebnega truda mogel uvrstiti med svoje krilatece, ubogo zapeljano revo, kar bo poslej vsekakor težje storil.

Dora je namreč po tisti strašni bolezni vstala s čišlo drugim srcem. Kakor da je v tistih blodnih urah, ko je v nemoči vila roke in klicala Alberta, vedno le Alberta: izsanjala vso mladost. Njeno dekliško srce je izgorelo v prvi ljubezni. Kar je nosila sedaj v prsih, je bilo pogorišče, pusta razvalina. Nekaj se je pretrgalo v duši, menda to, kar veže človeka na boljši, idealnejši svet. In gotove rože, najnežnejše in najlepše, ne ozelene več, če jih poledeni slana...

Ta dvojniki nekdanje deklice z ljubečim in zvestim srcem je poslej gledal v življenje s praktičnim očesom. (Nekaj zelo podobnega store ponavadi vsi, ki so bili enkrat ogoljufani za življensko srečo.) Življenje je torej igra. Celo zabavna in prijetna igra za tistega, ki se iz vsega početka dobro spozna in ni kakor otrok v gledališču, ki vzame zares, kar vidi na odru. In ta igra celo nese, če je dobro naštudirana in primerno maskirana.

Tako je nekega dne, nedolgo pozneje, navezal z njo bledikast trgovski pomočnik. Ne spomni se več, kako mu je bilo ime. Ve, da mu je rekla mucek. In »mucek« je po nekaj tednih kar divjal ljubezni. To je bilo prav zabavno. A ko je, ne ve že radi česa, prišlo do preloma, se je prav hitro potolažil in kmalu ga je srečala z mladim dekletom, kateri je tako vneto predel, da nje še zapazil ni, ko je šla mimo.

Ta je torej dobro igral in tudi ona topot ni utrpela zgube. Pri novi spremlevalki bledikastega kavalirja bo morda resnejše. Dora je videla, da ga je poslušala čisto zamaknjeno in se ozirala nanj z globokim pogledom. Kakor ona na Alberta...

Potem je prišel dimnikarček, da, tisti z okroglo glavo in malimi, tesno pritisnjenimi ušesi. Tudi mali široki nos je bil zavihan navzgor, kakor da so se mu te pritikle tako pripravno razvile pri njegovem poklicu, kadar je držal po dimnikih. Bil je sploh smešen kar se le da. Ta gentleman je brez pravega uvoda povedal, da mu ni za ceremonije in da ne hodi rad po ovinkih...

Tako življenje je pričela živeti mlada Dora. Večkrat se je oglasila v srcu zavest, da pada... da stopa na lestvici življenja globlje in globlje. Naravnost zgrabilo pa jo je v duši, kadar je videla mlado mater vso srečno z otrokom in možem ob strani. In še bolj je zapeklo v srcu ob pogledu na čisto, deviško nedolžnost. O, ženske oči so ostre in v hipu spregledajo ponarejeno blago —

Pogosto so se vrstili celi dnevi in tedni boleče razdraženosti in jedkega obupa. Kam je potisnjena? — Čuti, da se duši v ogabnem močvirju z edinim haskom, da je v hrano drugim gnilim močvirnim algam... Postaja kloaka, ki naj odvaža ves gnjus življenja...

Teta vidi in prilično tudi vse ve. A se ji zdi v redu. Le kot izkušenejša jo opozarja na praktičnost. »Bodi praktična, ker vsak mora na nek način živeti. Tudi mi, da tudi mi!«

V lepem poletnem jutru, ki jih je Dora tako malo doživela v mestu, se ji njeno življenje zdi še bolj umazano. Med svežimi rdečimi cvetovi vrtnice, ki silijo v okno, polni jutranje rose, in njenim prerano usahlim licem je preboleča razlika. Dekle se brani očitajoče primere, a ji sili nehote v misel. — Še enkrat pogleda v zrcalo. — Ni zadovoljna! A so tu še drugi ženski čari. Bela polt, pravilni obraz, lepi lasje in predvsem oči, žive, močne, razplamtele. Kdo prepozna, kaka duša gleda iz njih? Ali je resnica, ali laž, čednost ali greh,

ljubezen ali strast? Še modrega in izkušenega varajo ženske oči, pa ne bi prevarale kakega golobradega mladeniča! Da ne bi znala zamrežiti na primer kakega Cirila, tega živega fanta z razigranimi očmi, ki ji je sinoči tako dvoril! S strokovnjaškim pogledom ga je premerila in pretehtala na prvi hip. V tej pusti podeželski samoti, kamor ju je zavlekel Miko, bi to bilo nekaj...

Dora bi še manj dvomila v moč svojih ženskih čarov, ko bi vedela, da se je Cirilu sanjalo o njenih očeh in o njeni mali mehki roki. Bila bi si čisto svesta zmage, če bi ga videla, s kakim ognjem je naložil tovor in ga prav tedaj z veselim obrazom sam vozil v dolino, da se je hlapec Boštjan čudom čudil.

Polagoma se je dramila iz lenega mehkužja in segla po kavi, s katero ji je postregla ljubezniva tetka.

To je bila pletilka Dora, ki je pričela plesti usodo Cirilu. (Dalje.)

S. F.:

Jutro na praznik.

»Janez! Janez!«

»Ja koj, Jerca! Kar škafe postavi!«

»Pa le hitro, da ne boš mudil maše!«

Zašumelo je v senu gori pod streho, znamenje, da se je Janez v resnici dvignil. Pomenca si je oči in stopil k lini.

»Hm, megla je nad Soro, lepo vreme bo.« Razveselil se je tega Janez, kajti rad je imel praznik lep.

Mrzel podsolnčnik mu je zapihal pod odpeto srajco. Obrnil se je in prijel za ključ. Nakopal je sena in ga natlačil v velik koš, dvignil ga na močna, široka ramena in stopal po strmi lestvi dol v hlev, da poklade živini. Jerca je že postavila škafe, ki sta jih napravila že zvečer. Pravkar je porinila stolček pod kravo, da jo pomolze.

»Pa si pridna, Jerca.«

»Moram, da bova prej. Mudi se.«

Res sta oba kmalu opravila.

»Ali sta že? Kadar bosta, pa pridita,« je zaklicala iz kuhinje Franca.

»Kar pripravi, Franca! Jaz sem že, Janez bo pa tudi koj tu.«

»Zame nikar, Franca! Bom šel k spovedi. Ne bom jedel.«

»A, k spovedi greš?«

»Moram. Veš, danes je orlovski praznik in zato imamo Orli skupno sv. obhajilo.«

»Prav, boš pa potem, ko se vrneš,« je odločila Franca.

Jerca je zarudela. Sram jo je postalo.

»Boljši je kot jaz,« je pomislila. »On gre k spovedi, jaz pa ne.«

»Franca, jaz tudi ne bom jedla,« je zaklicala v kuhinjo.

»Grem tudi k spovedi.«

* * *

»Bog daj dober dan, Janez!«

»Bog ga daj, fantje! Gremo k maši?«

»Je še dovolj časa. Daj, pojdimo na en štefan! Pridiga je pred mašo. Ena več ali manj, saj jih doma dovolj slišimo.«

»Praznik je; skoro se spodobi, da sem pri pridigi. Alo, kdor gre k pridigi, naj gre! Gremo skupaj,« je dejal prijazno, a odločno. In ne zastoj.

»Če je tako, pa pojdimo,« so se odločili nekateri.

»Nič nam ne bo škodilo,« so dejali drugi.

»Pusti jih, Joža, pobožnjake, naj gredo poslušat farja; gremo pa sami k Marjančniku,« so dejali ostali, ki jih še maša ni mikala.

»Prokleti čuki tercijski,« je zasikal za njimi Jaka, ki ima okrog vratu spomin na zadnji pretep.

»Oho, poglejte no! Sami Orli gremo v cerkev. Prav, pokažimo še sedaj, kaj smo! Lepo, da se ločimo v tem od drugih.« Tako je zadovoljno govoril Janez svojim fantom.

* * *

Dolga je bila vrsta fantov Orlov, ki so čakali na spoved. Od spovednice pri stranskem oltarju pa daleč doli po cerkvi, skoro do vrat, se je vila vrsta teh močnih, krepkih fantov, da jih je bilo veselje gledati. In med njimi je stal Janez. Dolgi, lepi lasje so mu valovili preko temena. Kot kipi so stali, pokonci in zamozavestno. Njih oči so bile obrnjene na oltar. Nekateri so v začetku bolj plaho pogledovali na stran.

»Ali me kdo vidi,« je pomislil tak plašljivec.

Ko so pa zagledali Janeza, je plašljivost zginila.

»Kaj mi kdo more reči? Saj je tudi Janez med nami,« si je vsak mislil sam pri sebi in vzdignil glavo pokonci, češ: »ne bojim se več, le poglejte me. Tudi jaz sem v vrsti.«

In res so gledali naše fante vsi ljudje v cerkvi. Vsi, prav vsi: dekleta, matere in moške so jih gledali. Vsak je mislil svoje, a vsak si je tudi dejal:

»Dobri fantje so in korajžni. Janez jih zna voditi.«

Gledali sta fante tudi dve materi, ki sta sedeli v klopi blizu spovednice.

»O Bog, pripelji ga na pravo pot. Daj, da postane moj edini tudi takšen! Oče naš...« Tako je prosila pobožno in zaupno Jakova mati. Druga je pa srečna in ponosna na svojega Janeza molila:

»Marija, naj ostane tak, kot je! Češčena Marija...«

REICHNIS

DEUTSCHE JUGENDKRAFT
REICHSVERBAND FÜR LEIBESÜBUNGEN
IN KATHOL. VEREINEN SITZ DÜSSELDORF
KÖLN A. RH. 5-8. AUG. 1927

Bei den Wettkämpfen
von *I. Karmavner*
Orlovskaja

Den 1. Sieg im Zwölfkampf

Leistung: 204 Punkte.

Was hiermit urkundlich bestätigt wird
Köln am Rhein, den 7. August 1927

[Signatures]
VORSTÄNDER VERBANDSLIEDER VERBANDSWART

TREFFEN

EMARION

Kölnska diploma br. Iv. Kermavnerja.

M. Sr. T.:

Stadion.

Na Kongresnem trgu smo se pred petimi leti zadnjič skupno poklonili Kristusu Kralju, kralju naših src, naših idej, kralju naših domov.

In letos spet...!

Na Stadionu našem, zgrajenem z bratsko vzajemnostjo, z žulji naših rok, z naših src ljubeznijo.

Iz vseh strani Slovenije se bomo zbrali, da skupno zaprosimo:

Gospod, glej naša srca, ki Te prosijo blagoslova svojemu delu, ki naj bo posvečeno le Tebi, o Bog!

In še bomo prosili:

Gospod, za mater, za očeta, za brate in sestre; vsi prav vsi hočemo biti pod Tvojim varstvom in se posvetiti Tebi in samo Tebi, o Bog!

Franjo Strah:

Kdo z nami, kdo z nami?

(Unionske drobljine.)

Prvič akademija, 4. marca.

Drugič žrebanje loterije, 25. marca.

Obakrat se mi je zdelo, ko da ta natrpano polna dvorana molče govori za nas; da zbrane množice v zboru poudarjajo in našo pot slave:

Mi gremo naprej...!

Akademije so težko delo prav povsod. Če so povsod, so v Ljubljani še bolj, in če naj bodo reprezentativne, pa prav posebno. To vemo!

Letos je bila v Unionu šesta. In šestič polna dvorana, natlačena. In po njej ori navdušenja, da ostrmiš...

Kdo z nami, kdo z nami!?

*

Ko smo komaj stopili na pot — evo nas, tu smo! In takšni-le! Pogledjte! Povejte! Priznajte!

Kdo z nami, kdo z nami...?

O da, smo! Ker smo šli nevzdržema. Dosledno. Brez hrupa, brez krika in vpitja in reklame. Le z delom, v delu. Korak za korakom, usmerjeno, točno po merjenih stopinjah, k vidnemu, jasnemu, vzvišenemu cilju — vanj smo uprli svoje oči...

*

Spored.

Joj, da ste opazovali obraze! In da ste čuli besede!

»Ti fant, kaj je mogoče?«

»Če je, če ni. Je! Mar meniš, da so kar tjavendan pol leta dan za dnem, večer za večerom k skušnjam hodili.«

Da, pol leta truda, pol leta in več skrbi da unionska akademija. Zato je, kadar je!

Za vzor potrpljenja naj vam bo, podeželski!

Ali naj ga razlagam, spored? Po čemu. Brez potrebe bi bilo.

Le toliko naj zinem, da smo »Doberdob« najbolj močno občutili. Vsi. In so ga tudi dali vzorno, da je ganotje moralo priti in je prišlo samo od sebe iz nas. In občutje resničnosti in gorja in bridkih dni naših fantov tam, kjer so prelivali svojo srčno kri... za svobodo, za domovino...

Oj Doberdob, slovenski grob!

Novi kroj Orlic. Nekaterim je všečen, spet drugim ni. Nikdar ničesar ni vsem všeč. Kroj takisto. — Meni osebno, menite? O da, je! Nekaj novega, originalnega. Pa vprav zato menda vsem ni do všečnosti zajet in dan.

*

Še to in ono in marsikaj. Mimogrede smo videli in smo šli. Ne ponavljajo točk. Pa je včasih plosk tak in tak ropot, da bi človek mislil, da morajo in da bodo. Pa ne. Nikdar še nič niso. Iz principa ne.

Ni to komedija, cirkus. Mi gremo naprej, naprej... Tudi v tem.

Kratko je bilo. Nanizano, izbrano. Že gremo...

Hipoma se zgrne val z vseh strani in izhodov in zavalovi... Kakor reka se vlije množica ven na ulico...

Ko vidim in slušam in vem, kako je še pred leti bilo — tako-le sodim in sem vesel, da bi zavriskal sredi ulice in bi zavpil:

Mi gremo naprej! Kdo z nami, kdo z nami?

*

Pa drugič, saj veste! Pri žrebanju. Ne samo tako, kakor je zgoraj rečeno, in ne samo toliko, kolikor je mogoče — vse več, več... Še prehod po sredi in hodniki ob straneh so natlačeni, da se prestopiti ne moreš, ko bi se hotel. In po oknih stoje in zadaj v veži stoje in se stegujejo in sprašujejo, kdaj bo že začetek in se bo zavrtelo sreče kolo in bo nekomu Vila sreče prisodila vilo Stadion...

Napetost raste, pričakovanje se stopnjuje v mrzličnost, — tedaj se dvigne predsednik, razloži, kako bo šlo, potem začno.

Dve deklici v narodnih nošah sedita pri dveh malih mizah, na mizah so velika kolesa, v kolesih so papirčki, številke, sreča, vila Stadion...

Kolesa se vrte, deklici izvlečeta številke, po dvorani nestrpnost, nervoznost, čuden, tesnoben mir, tihota... Preveč je onih, ki kličejo tisti hip srečo sebi in menijo: moja je vila! En sam jo more in tisti eden je ena in iz Velikih Lašč je doma. Tako vemo.

Potem enakomerno vlečenje, klicanje, vznemirjenje, pričakovanje — do konca. Vsi vztrajajo do konca, prav do zadnjega upa, do zadnje številke se ne gane množica ven. Tedaj pa. In je spet, kakor morje tam zunaj...

Toliko tisoč sreček je šlo, saj veste! Ali je potem še treba vprašanja: Kdo z nami?

Mi gremo naprej!

Na svidenje fantje, v Stadionu. Pa da vidite spet, kdo vse z nami, pa koliko njih z nami, pa zakaj z nami.

Zato, ker gremo, res gremo — korak za korakom gremo, nevzdržema.

Poglejmo si pod noge, fantje, zarisana je pot:

V Stadionu bo letos naš dan!

IZ KRAJA --- V KRAJ

Frančišek Ksaverij v Savinjski dolini.

Dragemu bratu od Sv. Antona v Slovenskih goricah! Ne morem si kaj, da ne bi se pridružil br. uredniku, da ti sregovorim par spodbudnih besedi. Mogoče misliš, da se samo vaš odsek ima boriti z raznimi ovirami in težkočami, ki se nam včasih zdijo res nevzdržljive in nepremostljive, a ni tako. Tudi po drugod imamo vse polno težav in skrbi, a zato še ne obupujemo, ampak tolažimo se

s trdnim upom, da nam zasje enkrat lepša bodočnost, ako ne postanemo malodušni, ampak gremo smotreno za ciljem, ne oziraje se na levo ne na desno. — Glej! Naš odsek zbira in gradi svoje gnezdo že od rojstva 1921. leta in sicer s kulukom, katerega imajo nekateri fanti že po 80 dni. Lansko leto smo pričeli končno s postavitvijo meseca avgusta in smo stavbo (Riegelbau) po tesarskih delih deloma dovršili in pokrili. Oddahnili smo se rekoč, najhujše je storjeno, a žalibog, naj-

hujše nas je šele čakalo. Dne 25. septembra prihrul je nenadoma orkan, ki je naš tolikoletni trud z enim mahom uničil. Stavba ni bila še podzidana, po brezbriznosti tesarskega mojstra tudi brez opor za slučaj viharja in tako se je zrušila ob tla. Kaj sedaj? S trudom navoženo tramovje polomljeno, in opeka, nad 5000 komadov, večinoma zdrobljena. Ali vreči puško v stran? Ne! Korajžno smo zavihali rokave, prijeli sekire in s ponovno močjo smo se pognali na delo! Danes pa naš dom zopet stoji, sicer še neizgotovljen, ker nam manjka zato potrebnega kapitala, a vendar podzidan in pod streho, kot živa priča fantovske moči ter orlovske discipline! Pa boš mogoče mislil, dragi Franjo, da nas je cela armada. Povem ti na uho, — samo deset pisanih ptičev šteje naše gnezdo in pomoč od strani faranov, ako izvezamemo vožnjo, je malenkostna. Ni torej od števila članov odvisno, kako deluje odsek, ampak od agilnosti fantov, zato ne takoj obupati, če ne gre vse gladko od rok, zapreke so povsod, kajti le v trudu in znoju, glasi se naša pesem! Ako ne boš rekel, da me je samo hvala, ti zaupam, da smo se na orl. tekmah 15. apr. še precej dobro odrezali. Dne 17. maja bomo imeli odsekovno javno prireditvev s srečolovom v prid našemu Domu. — Prav krepko se pripravljamo za 1. julij, ker grdo bi bilo, ako bi v Ljubljani »franciškano« manjkalo kot pravimo, kajti tam hočemo skupno z vsemi brati Slovenije manifestirati za orlovske ideje in tako pokazati ljudstvu vso moč orlovstva! Upam, da se takrat vidimo, dragi Franjo, in iz polnih prs bodeva zapela: »iz nizke temine k solncu, svetlobi, Orel hiti!« — Torej le korajžo in oglasi se še kaj! — Bog živi!

Brat Matko.

Ježica (orlovska knjižnica.)

Od vseh predvojnih društev na Ježici je orlovski odsek po vojni prvi pričel z delovanjem. Ker se druga društva niso istočasno poživila, je umevno, da je orlovski odsek zbral vse sile, ki bi se sicer najbrž razdelile med vsa društva z različnimi nalogami. Zato je bilo tudi delo našega orlovskega odseka do nedavnega časa tako raznovrstno, kot malokje, a kljub temu še precej uspešno. To kažejo naši prilični uspehi na tehničnem polju od mariborskega tabora dalje, dasi je bilo istočasno do zadnjih let na naših rameh tudi vse dramatično delo. To se godi več ali manj tudi drugod, vendar redkokje v toliki meri. Da je orlovski odsek umel vršiti naloge tudi tistih društev, ki so nekdanj obstojala, a se do takrat še niso poživila, kaže najbolj dejstvo, da je začetkom l. 1922. ustanovil »Orlovsko knjižnico na Ježici«. Predvsem je zbral zapuščeno predvojno knjižnico prosvetnega društva, v kolikor je niso uničili med vojno v Domu nastanjeni vojaki. Malo zbirko so pomnožili še razni darovalci, predvsem ustanovitelj knjižnice, čitateljem »Mladosti« že znani br. Fr. Strah. S tem je bil postavljen temelj knjižnici, ki je štela ob

ustanovitvi okrog 140 knjig. Ker tako malo število knjig ni zadoščalo za večji krog čitateljev, so bila predlagana in odobrena pravila, da se morejo posluževati knjižnice le člani naših društev (orliški krožek, Marijina družba) in podporniki orlovskega odseka. Med temi je bilo za čitanje precej zanimanja, ker izkazuje statistika (ki se točno vodi) v prvem letu 141 izposojenih knjig. Za nabavo novih knjig seveda niso zadoščali le dohodki od izposojenih knjig, ampak je odbor vtiral od časa do časa primerne zneske v ta namen, kakor je pač kazalo stanje odsekovne blagajne. Omeniti je, da je ob priliki moralno in gmotno jako dobro uspele proslave 15 letnice odseka l. 1924. prejela knjižnica 1300 Din. Pa tudi sicer je že prejela semintja kako podporo. Največja je bila lanski predpust od ježenskih fantov, ki so »tolar« 200 Din darovali knjižnici. Tako je moral vsakokratni knjižničar izrabiti sleherno priliko, da pridobi sredstev za povečanje knjižnice. Danes je v prometu 457 vezanih knjig. Od teh je nekaj takih, ki so redkost na našem knjižnem trgu. Omenimo le »Dom in svet«, katerega imamo razen II. in III. vse ostale letnike. (Ako ima omenjena letnika kdo naprodaj, naj jih ponudi na: Jeromen Janko, Mala vas 32, p. Ježica.) Revije dobiva knjižnica sledeče: Dom in svet, Mladika, Mladost, Vigred, Orlič, Mentor in Planinski Vestnik. Da je knjižnica že precej vpeljana, kaže dejstvo, da je bilo prošlo leto izposojenih 819 knjig. Na izposojevalnini je prejela knjižnica to leto 861.50 Din. Članov čitateljev šteje sedaj 42. Ker so glede članstva v veljavi še vedno stara pravila, ki sedanjemu stanju knjižnice ne pripuščajo dovolj obiskovalcev, je v načrtu splošna preureditev knjižnice, ki bi v tem slučaju postala dostopna vsej javnosti. To bi bila velika pridobitev za vse naše društveno kakor tudi javno življenje. Vendar je nevarno prezgodaj govoriti o tem, ker mnogokrat pridejo ovire ravno tam, kjer pričakujemo pomoči. — Bog živi! — J. J.

Kostrivnica.

Marsikomu, kateremu je znan kostrivniški odsek, je mogoče že prišlo na misel, kaj neki dela kostrivniški Orel, da se nikjer nič ne oglasi. Ali ga res še ni zbudilo pomladno solnce iz zimskega spanja? Samo budni, smo, da pa vam vse dopovem, vas prosim malo potrpljenja: Na roženvensko nedeljo lanskega leta je minulo pet let, odkar so nekateri naši fantje začutili potrebo po katoliški organizaciji, katera naj bi obsegala: umsko, нравno in telesno vzgojo, in to je bila in je ravno orlovska organizacija, za katero so se tudi odločili. Ta jubilejni dan smo tudi na slavnosten način obhajali z odsekovno prireditvijo, na kateri smo pokazali, česa smo se naučili in v čem smo napredovali v preteklih letih. Marsikateri od navzočih je ostrmel, ko je videl, kaj vse se napravi z dobro voljo in vztrajnostjo. Sprva je bilo v naši župniji ve-

liko zanimanje za Orla, kar je marsikaterega fanta pritegnilo v odsek, tako da je naraslo število članov na 30. Ko se je pa začelo delati z resno disciplino, se je nekaterim fantom zdelo prestrogo in brezpomembno, vsled česar so sčasoma zapustili odsek. Mi ostali, ki pa smo vztrajali in bili zvesti organizaciji, se nismo ustrašili orlovskih načel, ampak smo v vzajemnosti premagali začetne težave in preizkušnje. Sedaj se pa z veseljem oziramo v preteklost, ker že vidimo lepe uspehe našega delovanja. Priborili smo si že dve veliki diplomi v okrožju, vsak član je že veliko pridobil na svoji dušni in telesni vzgoji. Odsek šteje sedaj 14 rednih članov, 3 starešine in 10 višjega in nižjega naraščaja. Eden rednih članov je vojak, s katerim si redno dopisujemo. Nameravamo ustanoviti ob prvi priložnosti tudi Mladce. Sestanke in odborovne seje imamo vsakih 14 dni, včasih tudi vsak teden. Nedelje in prazniki so nam vedno prekratki. Zadnji čas smo se pridno pripravljali na okrožne tekme, na katerih smo dosegli 243 točk. Sedaj se pa že pripravljamo na veliko prireditev S. O. Z. Čeravno nimamo nikake svoje dvorane, pa smo že vseeno od novega leta priredili dve dramatični predstavi. V ta namen smo prosili gospo Drefenik, da nam je dovolila uporabljati dve njeni sobi, za kar smo ji iz srca hvaležni. Imamo pa tudi v naši sredini g. župnika, ki so nad vse vneti za katoliške organizacije in nas tudi moralno in gmotno ob vsaki priliki podpirajo. Za hvaležnost jim tudi kličemo krepk: Bog živi! — Bratje bodimo ponosni, da smo člani orlovske organizacije in zavedajmo se zmiraj in povsod, da smo res pravi Orli in da po teh načelih s polnim zaupanjem korakamo v boljšo bodočnost. — Brat Fr. E.

Horjul.

V horjulski odsek se zopet vrača red in disciplina in s tem novo živahno delovanje. Kar je bilo slabega v njem, je samo odpadlo. Po novem letu smo uvedli zopet redno telovadbo (dvakrat na teden) in redne sestanke (enkrat na teden). Na sestankih smo obravnavali večinoma tvarino iz knjige »Socialna ekonomija«. K okrožnim tekmam na Vrhniki 15. aprila t. l. smo poslali 15 članov. Uspeh dobre volje se je pokazal. Dobili smo 248 točk in s tem dosegli prvo mesto v okrožju in veliko diplomo. Sedaj po tekmah imamo sestanke po dvakrat na mesec, telovadbo pa dvakrat tedensko. Udeležba je točna. Pripravljamo se z veliko vneto za zvezno prireditev na ljubljanskem Stadionu, ki se je bomo udeležili vsi člani. — J. L.

Krekovo orlovsko okrožje v Škofji Loki.

V eni prejšnjih številčk »Mladosti« sem opisal delo v preteklem poslovnem letu. — Sedaj pa nadaljujem o sedanjem delu in programu, ki ga je ta odbor sestavil. Najprvo se vršijo revizije po vseh odsekih in srenjah v okrožju. Nato se vrše okrožne

tekme v Škofji Loki na sedežu okrožja. Potom prireditve, ki jih ima okrožje v tem poslovnem letu, to so: romanje na sv. Višarje, ki se bo vršilo nepreklicno, dne 14. do 15. julija, okrožna prireditve dne 5. avgusta v Žireh. Imeli smo že od občnega zbora dosedaj 12 sej, dva okrožna sveta in vložni zapisnik izkazuje zaporedno številko 164. — Imeli smo dne 10. in 11. decembra tehnični tečaj za odsekovne načelnike in voditelje v Škofji Loki, katerega sta vodila br. Grohar Ciril in br. Škrl Mihael; udeležilo se jih je 12 članov iz 3 odsekov. Imeli smo tudi revizije, dvakrat: prvič v mesecu novembru glede delovanja v tem poslovnem letu, in drugič, ko so se vršile v mesecu februarju in marcu tehnične in organizatorične po vseh odsekih in srenjah. — Glede romanja, ki ga priredi Krekovo okrožje v Škofji Loki, pa sporočimo tole: Zaradi naslova smo ustanovili nov odbor pod imenom: pripravljalni odbor v Škofji Loki. Samo na ta odbor se je treba obrniti za romanje na sv. Višarje. Vožnja in potni list stane skupaj 70 Din. — Bog živi! — Tajnik.

Niš.

Dragi bratje! Po 14 mesecih svoje vojaške službe, odločil sem se to pot, da se malo oglasim v naši »Mladosti«. Bratje, zopet je nastopil oni čas, ko se po naših odsekih, srenjah in okrožjih vrše razne tekme in druge prireditve, na katerih se vaše mlade sile vedno ponovno navdušujejo za napredek in procvit naše orlovske organizacije. Spominjamo se ob tej priliki tudi mi, tu daleč od domačega kraja, na one trenutke, ko smo še mi z vami nastopali istega duha, istega srca, ki pa nas je žal, sedaj za nekaj časa čdujila od vas vojaška služba. Ali rok naše službe se nam sedaj že bliža koncu. Zato upamo, da se, ako Bog da, zopet kmalu vrnemo nazaj med vas, v vašo mogočno orlovsko armado. In tako nam bo zopet mogoče delovati z vami na organizatoričnem in prosvetnem polju, česar že vsi težko pričakujemo. — Zeleč vam na letošnjih prireditvah obilo sreče in uspeha, vam ključem krepki — Bog živi! — M. T., član odseka St. Vid na Planini.

Ljubljansko okoliško okrožje.

S sklepom podzveznega sveta se je meseca aprila 1927 razdelilo prejšnje ljubljansko okrožje v dvoje okrožij, t. j. eno za mesto in eno za okolico. Ker pa je ta sklep prišel ravno sredi največjega dela, se je z izvršitvijo počakalo do konca poslovnega leta. Meseca oktobra 1927 se je razdelila imovina prejšnjega ljubljanskega okrožja med novo ljubljansko okrožje (mesto Ljubljana) ter okoliško okrožje. Ljubljansko ok. okrožje si je ustanovilo svoj sedež na Ježici, ker so skoro vsi odborniki člani odseka Ježica. Izpčetka je delo nekoliko zastalo, par načrtov

je ostalo neizvršenih tako n. pr. mladinska akademija, tehnični tečaj in dr., polagoma pa smo prišli v pravi tir, seveda do popolnosti nam še mnogo manjka. Občutno je zlasti pomanjkanje izvežbanih tehničnih delavcev. — Lep uspeh moremo zabeležiti z dnevom 22. apr. t. l., ko so se izvršile okrožne tekme. Udeležba je bila znatno boljše, kot prejšnja leta. Tekmovalo je 8 odsekov, to sicer za okrožje z 19 odseki ni mnogo, vendar smo lahko zadovoljni, ako primerjamo n. pr. lanske tekme, katerih se je iz vsega Ljubljanskega okrožja (z Ljubljano vred) udeležilo samo 7 odsekov. Okrožno prvenstvo si je letos priboril odsek Medija-Izlake, ki je od Ljubljane, kjer so se tekme vršile, najbolj oddaljen. Na drugem mestu je odsek D. M. Polje, na tretjem odsek Ježica. — Okrožna javna prireditelja se vrši dne 15. julija v Zagorju ob Savi. Priprave so že v polnem teku. Pričakujemo, da bo tu storil vsakdo svojo dolžnost tako, da bo prireditelja izpadla v zadovoljstvo nas vseh. — Bog živi! — F. J.

Predoslje.

V lanski junijski številki »Mladosti« smo povedali malo preveč resnice o našem odseku, kar pa nekaterim bratom ni bilo všeč. Izrekli smo takorekoč smrtno obsodbo nad našim odsekom. Iz takratnega njegovega stanja je bilo sklepati, da če bo šlo tako naprej, bo odsek umrl, in to oče, katerega so lani enkrat prinesle »Slovenčeve« slike in ga proglasile za enega med najagilnejšimi v Sloveniji, ker se je jako postavil pri prodaji sreček prve stadionske loterije. Menda so jih razpečali 350, kar je bila zasluga tedanjega predsednika. Njegova agilnost je bila vzrok, da smo jih tudi topot dobili 350, katere smo seveda spravili v promet, ker nismo hoteli zaostajati v tem oziru. In potem naj bi tak odsek propadel! Ne, nikakor, to se ne sme zgoditi! Res je bila lani v pomladnem času velika telovadna kriza in bilo je videti, da ne bomo mogli poslati nobenega telovadca na podvezno prireditelja. To bi bil pa res škandal. V tem kritičnem času pa je prišel med nas brat Tine Kokalj, zbobnal skupaj telovadce, ponovili smo proste vaje in tako smo se udeležili stadionske prireditelja s šestimi telovadci, kar sicer ni veliko, a da je bil le naš odsek zastopan. Poleg telovadcev nas je bilo seveda nekaj v krojih in civilni obleki. Okrožne prireditelja v sosednjem Naklem, ki je bila jako pestra, smo se udeležili polnoštevilno. Stafetnega teka se nas je udeležilo 10 z dvema rezervama. Naša proga je bila od Naklega do Bistriškega klanca. — Na septembrskem občnem zboru, ki je bil dobro obiskan, je bilo opaziti celo vrsto novih moči. Največ je bilo Sušanov, tako je postala Suha, ki je bila lani bolj slaba, najmočnejša. — Središče našega življenja so fantovski sestanki, ki so bili posebno v zimskem času dobro obiskani. Od 15 do 20 skoro vselej, enkrat nas je bilo celo 27, dočim nas je bilo lani največ 22. Tudi precej gostov

prihaja k sestankom, nekaj tudi k telovadbi, tako da imamo od lanskih 6 zdaj 15 telovadcev. Tako je sedaj precej živahno življenje, včasih še malo preveč. Na sestankih smo obdelovali socialno ekonomijo (g. kaplan), v začetku sezone pa smo imeli računstvo lesne in kubične mere (br. Zupan). — Dne 11. decembra smo priredili Krekovo proslavo (tri deklamacije, govor o dr. Kreku je imel g. prof. Watzl iz Kranja in skioptične slike iz Krekovega življenja in delovanja. Številna udeležba je pokazala, kako dobro razumeva naše ljudstvo spomin in pomen tega velikega narodnega borca, ustanovitelja orlovske organizacije. Ob obletnici koroškega plebiscita in rapalske pogodbe smo se na fantovskem sestanku spomnili bratov onkray Triglava in Porezna tam ob Soči ter onih za Karavankami. — 19. februarja smo priredili skupno z orliškim krožkom akademijo, na kateri so odnesle rekord sestre Orlice s simboličnimi vajami »Na tujih tleh« in »Za materjo«. Zadnje so morale zaradi burnega aplavza gledalcev ponoviti. O telovadbi članov se je okrožni predsednik jako pohvalno izrazil. To si štejemo v čast. Da smo se tako postavili, je zasluga našega neumornega načelnika br. Štefana Cenčiča. — Lani 3. maja smo ustanovili pod okriljem našega Orla planinsko društvo »Storžič« s 30 člani, ki je baš orlovsko dete. Namen društva je širiti turistiko tudi med kmetskimi ljudstvom ter smisel za spoznavanje prirode in njenih krasot, katere vršičijo v naših planinah. Ker nas vsako leto nekaj poroma v planinski raj, se nam je zdelo primerno, da bi se združili v društvo, tako smo ustanovili preje omenjeno, ki ni ostalo brez uspeha. Na Golici nas je bilo 7, na Zaplati 8, na Krvaveu 7, na Storžiču 5, na Triglavu 10 (v dneh 14. do 16. avgusta). Prišel je zopet čas, ko so zazelenele naše planine in postale tako vabljive, zato bomo pa po naših skromnih močeh pohiteli skoz senčnate bukove gozdove na vedre planinske trate, posute z gorskimi cvetjem in na skalnate vrhove, ki vladajo nad našo divno Gorenjsko. Letos poroma zopet naša in predvorska fara na Sv. Višarje (24. do 25. junija), kar bo najlepša točka naših letošnjih potovanj, zato se bomo tega romanja tudi polnoštevilno udeležili. Čez en teden potem bo pa največji letošnji orlovski dan in cilj našega letošnjega dela. Takrat pa dragi bratje na svidenje na obširnem Stadionu. — Bog živi!

Planina pri Rakeku.

Oglašamo se prvič, odkar obstoji naš odsek; povedati vam moramo, da je tudi v naši Planinski dolini Orel razprostrl svoja močena krila ter da se dviga k nebu. — Na kratko vam hočemo povedati, kako delujemo. Odsek smo si ustanovili 3. julija 1927, takoj po ustanovitvi smo mislili na celodnevno okrožno propagandno prireditelja, katere se je v resnici izvršila 4. septembra lanskega leta. Ta dan je bil velepomemben za našo Planinsko dolinico. Zjutraj pri prvi sv. maši je vsa

naša orlovska družina prikorakala k mizi Gospodovi; nato je pri dopoldanskem obhodu nastopilo od našega odseka 20 članov v krogih, popoldne pri javni telvadbi 16 telovadcev, vseh je bilo okoli 80, Orlic pa nad 90. Nastopili so tudi naši domači Orlič, bilo jih je 14 in gledalci so jih z velikim veseljem občudovali. Kakor ima vsaka dobra stvar sovražnike, tako jih ima tudi naš odsek. Ko smo se od dela za gori omenjeno prireditev vračali domov, so nas napadali ne samo z besedami, temveč s kamenjem in koli, trgali so nam plakate in vedno gledajo, kje bi nam škodovali; še sedaj večkrat se ponavljajo taki napadi na nas Orle. A mi se ne ustrašimo, temveč se zavedamo, da v trudu in znoju, polnem radosti, si domu gradimo slavo in čast. S to prireditvijo smo našim nasprotnikom vzeli mnogo poguma, našim očetom, materam in drugemu občinstvu smo pa pokazali, kaj je Orel in njegova organizacija. — Odsek deluje v tehničnem in poslovnem delu še prav dobro. Telovadni učitelj S. O. Z. br. Varšek nas je že dvakrat obiskal in vsakokrat pohvalil, da izvajamo redovne in proste vaje še prav dobro. — Udeležili smo se tudi okrožnih tekem; na tekme je šlo ravno 10 članov, dosegli smo 214 točk. Bratje, na svidenje 1. julija na Stadionu. — br. T. n. u.

Savinjsko okrožje.

Letošnji 15. april je pokazal sadove našega truda in dela v dolgih zimskih večerih, na sestankih in v telovadnici. Ta dan so se za naše okrožje vršile splošne okrožne tekme odsekov za prvenstvo v okrožju. Tekmovali so sledeči odseki: Ksaverij, Šoštanj, Sv. Jurij ob Taboru, Polzela in Vrnsko. Ostali odseki se vabilu niso odzvali. Tekmovala bo le še Solčava na sedežu odseka. — Uspeh je bil dokaj boljši od lanskega, k čemur so pripomogli največ pogosti obiski od strani nadrejenih edinic, saj so bili nekateri odseki celo trikrat revidirani in to od strani S. O. Z., O. P. ter okrožja. Rezultat je sledeči: Odsek Ksaverij je dosegel veliko diplomo in s tem prvo mesto v okrožju. Ostali odseki so dosegli vsi male diplome po sledečem vrstnem redu: Sv. Jurij, Šoštanj, Polzela, Vrnsko. — Bratje! Tekme so za nami! Sedaj je na vrsti priprava za drugo in to javno prireditev celokupnega orlovstva. Dan 1. julij se bliža. Glejte, da se boste takrat še v večjem številu odzvali klicu S. O. Z. in polnoštevilno pohodili na Stadion in tam manifestirali za orlovsko misel. S tem bomo pokazali, da smo res disciplinirana in vzorno urejena orlovska četa, ki se ne straši ne truda ne boja. H koncu kličem na veselo svidenje na Stadionu 1. julija! — Bog živi!

Stari trg pri Ložu.

Minulo je že nekaj časa, odkar se ni bralo o našem odseku v »Mladosti«, zato pošiljam danes skromen dopis v dokaz bratom Orlom

široj Slovenije, da še živimo v skriti »Loški dolini«. Ne moremo se ponašati, da smo v obširnem vrhniškem okrožju prvi, a zadnji tudi nismo, ker smo si pri okrožnih tekmah priborili drugo mesto. Minula je zima tihega orlovskega dela po telovadnicah, telovadne ure med tednom so prenehale; začelo se je pomladno delo kmetijskih fantov. Oddaljenost nad 1 uro nas najbolj ovira; vse orlovsko društvo tvorijo namreč oddaljeni kmetijski fantje. Začeli pa smo s pomladno telovadbo ob nedeljah na prostem v naravi. — Skrbno se pripravljva vrsta tekmovalcev za tekme na Stadionu. Z vsó vnmemo se pa pripravljamo za okrožno prireditev, katero je sklenilo vrhniško okrožje, da jo priredi pri nas v zakotni dolini, da tudi našim ljudem pokažemo obširno orlovsko delo. Zato pa, bratje, z veseljem na pot, dne 15. julija ob Cerknikiškem jezeru čez hrib in plan v prijazno dolino pod senco očaka notranjskega gorovja Snežnika. — A. S.

Sv. Rupert v Slov. goricah.

Zopet prinašamo par novic o delu v našem odseku. Od zadnjega poročila v »Mladosti« se je v našem Orlu vršil velik razmah, krepko je posegel v delo br. Voglar, kateri se je vrnil od vojakov. Na praznik sv. Štefana smo priredili dve igri, kateri sta se dobro obnesli v kulturnem in gmotnem oziru. Praznik sv. Jožefa smo proslavili na zelo slovesen način. Člani in naraščaj s skupnim sv. obhajilom, popoldne pa skupen sestanek, pri katerem je bilo na slovesen način sprejetih 9 novih članov. Vesel je bil ta dan za naš odsek, ker so obljubili zvestobo Bogu, domovini in Orlovstvu novi člani, da v bratskem prijateljstvu skupaj delajo s starimi člani za procvit našega orlovstva. Bratje, bodite zvesti in izpolnjujte, kar ste obljubili, da boste vedno delali čast sebi in svoji organizaciji! — Da bi si pa oskrbeli potrebne pripomočke, smo priredili na belo nedeljo srečolov, kateri se je nadvse pričakovanje obnesel. Posebno se imamo zahvaliti raznim trgovcem v Mariboru, Ptuj, Sv. Trojici in našim domačim, kateri so darovali lepe dobitke in s tem pripomogli, da je srečolov tako dobro uspel. Posebno naklonjenost je pokazal trgovec, kateri ni samo daroval lepih dobitkov, ampak je celo prosil dobitke pri drugih. Vsa čast in hvala mu! Tudi br. Orli so storili svojo dolžnost in s svojim delom pokazali ljubezen do organizacije. Dobitkov je bilo 400, katere smo večina dobili zastoj. Obenem s srečolovom smo igrali tudi veseloigro. Naš Orel je s tem delom storil velik korak naprej. Bratje, sedaj imamo gmotne razmere dobro urejene, delajmo, da bomo tudi v drugem oziru dobri in stremimo za vzvišenimi cilji orlovstva; glejmo, da se izkažemo v polnem številu 1. julija v Ljubljani in 15. julija na odsekovni prireditvi pri Sv. Bolfenku, kjer moramo pokazati sadove našega dela! Bog živi! br. Tine V.

Sv. Jurij ob Ščavnici.

S pomladjo se prične gibati vsa narava. Vsak ptič veselo zapoje, poleti v naravo, gradi si svoje gnezdo. Tak ptič je tudi jurjevski Orel. Pozimi se stiska v tesno čitalnico (nekdanjo mrtvašnico). Tam ima redno vsak četrtek fantovski večer. Pa to ni kak neprijeten ali dolgočasen sestanek, ampak poln življenja in veselja. Razpravljamo največ socialno ekonomijo, deklamiramo, imamo poučen govor, razgovarjamo se o vsakdanjem življenju in doživljajih, pretresamo delovanje tudi nasprotnikov in nazadnje pa prav veseli zapojemo orlovsko in še kako narodno. Tako se vrača vsak fant od sestanka vesel, poživljen, z obljubo, da se prihodnjega sestanka gotovo zopet udeleži. Za vsakega člana je četrtek isto kot za dobrega kristjana nedelja. Ze v zgodnji pomladi nas pa pri-

prava za tekme prisili, da poletimo iz tople čitalnice ven, v Pergerjevo »uta«, ali, rekel bi, v prosto naravo, ker ta »uta« nas obvaruje le samo dežja, ne pa zime. Tam gojimo telovadbo, razen orodja, v vseh panogah. Tako je tudi tam prijetno in vedno prekratko. — Prirejamo dramatične predstave za Orla in bralno društvo, akademije in letos 29. aprila, smo priredili »veliko orlovsko tombolo«, z bogatimi dobitki. Čisti dobiček bomo uporabili za nabavo bradlje in telovadnih oblek. Tako nismo zbrani samo ob četrkih zvečer, temveč še mnogo drugih večerov, pri dramatičnih vajah in sejah odborovnih. Imamo tudi Mladce, kateri so naredili prvi izpit z dobrim uspehom. Na nje stavimo največ upov. Brez Mladcev odsek ne more napredovati. Z veseljem že pričakujemo stadionske prireditve, katere se hočemo polnoštevilno udeležiti. — Bog živi! — I.

UREDNIKOV RADIO

Br. Matko. Upam, da bo br. Franjo od Sv. Antona v Slov. goricah Tvojega toplega pisma prav tako vesel, kakor sem ga bil jaz. Ogenj, ki gori v enem orlovskem gnezdu, naj ogreva še druge, ki v mrazu osamljeni že omagujejo. S takimi pismi se bratska vez med orlovskimi senci še bolj utrjuje. Bog živi!

Br. F. J., Predoslje. Dolg je Tvoj dopis, pa sem le poskušal ga bistveno neskrajšanega sllačiti v list, zato ker lepo poroča, kako se more pojemajoče življenje v odseku obnoviti. Ostanite trdni! Morda se zopet kje snidemo na planinah, kakor lansko leto na Kredarici. Vas imam v dobrem spominu. Prav je, da Orli tudi v planinske vrste zanesejo nekaj svoje discipline in radosti. Če ne prej, pa se vidimo 29. julija v Vratih pri blagoslovitvi

Aljaževe speminske kapelice sv. Cirila in Metoda Velja?

A. S., Stari trg. Nikar preboječe! Fantovskih dopisov sem vedno zelo vesel, četudi jih je treba tupatam popraviti. Mislim, da mi nobeden ne zameri, ako včasih krajšam, prostora je malo, a dopise bi rad objavil vse, saj so najlepši odsev vsega orlovskega dela in veselja. Želim, da bi bila prireditve pri vas prav sijajna. Ako bom utegnil, si jo bom ogledal, ker bi rad videl vaše gnezdo!

Br. T. u. n. Tudi Ti se šteješ med bojaljivce. Ali se urednika res tako bojite? Dobro čuvajte svoje gnezdo tam doli ob meji, ki srce in dušam ni meja. Obmejni Orli naj so dvojno krepki složni in odločni. Naše misli in želje gredo k vam in z vami dalje proti jugu.

TO IN ONO

Popravi! V diagramih, ki smo jih poslali odsekom o razprodaji sreček II. stadionske loterije, popravite sledeče:

Odsek Šmarino pri Litiji je prodal 394 srečk — ne samo 39;

odsek Sv. Helena je prodal 75 — ne 25;

odsek Solčava je prodal 100 — ne 75.

Odseke prosimo, da v diagramih popravijo napake, kot je tu navedeno.

Oglas. Nove lestvine (bradljenice) za močno bradljo ima na prodaj po zmerni ceni orlovski odsek v Stari Loki pri Škofji Loki. Glede podrobnosti in cene se je obrniti na imenovani odsek.

Vsebinska 6. številka: Program prireditve S.O.Z. na Stadionu. — Prosveta in vzgoja: P. Krizostom; Naš praznik. — Po petih letih na Stadionu. — Dr. G. R.: Praznik močnega fantovstva. — Ton Vin.: Lepo je biti mlad in Orel. — V. Winkler: Življenje. — Br. Janez: Zgodba treh src. — S. F.: Jutro na praznik. — Organizacija: M. Sr. T.: Stadion. — Fr. Strah: Kdo z nami, kdo z nami? — Iz kraja v kraj: Frančišek Ksaverij v Savinjski dolini. — Ježica. — Kostivnica. — Horjul. — Krekovo orlovsko okrožje v Škofji Loki. — Niš. — Ljubljansko okoliško okrožje. — Predoslje. — Planina pri Rakeku. — Savinjsko okrožje. — Stari trg pri Ložu. — Sv. Rupert v Slov. goricah. — Sv. Jurij ob Ščavnici. — Urednikov radio. — To in ono: Popravi! — Oglas. — Slika: Kölnska diploma br. Iv. Kermavnerja.

**JUGOSLOVANSKA
TISKARNA
LJUBLJANA**

**K L I Š A R N A
L I T O G R A F I J A
O F F S E T T I S K
B A K R O T I S K
S V E T L O T I S K**

Prodajalna K. T. D.

II. Nišman, v Ljubljani

opozarja na svojo veliko zalogo poučnih knjig lastne založbe. Prav posebno pa priporoča govore dr. M. Opeke:

„Brez vere“, Din 6.—, „Za resnico“, Din 10.—, „O dveh grehih“, Din 12.—, „Velika skrivnost“, Din 18.—, „Zgodbe o človeku“, Din 28.—. Po pošti D 1'50 več.

Šolske zvezke

raznovrstne

poslovne knjige itd.

dobavlja p. n. trgovinam najceneje

**Knjigoveznica K. T. D.
v Ljubljani**

Kopitarjeva ulica št. 6/II

**Naša domača
Kolinska
cikorija**

**Je izborna in izdatna
Zelo priporočamo!**

Edini slovenski zavod brez tujega kapitala je

Vzajemna zavarovalnica
v Ljubljani, Dunajska cesta 17

Sprejema v zavarovanje:

1. Proti požaru: a) raznovrstne izdelane stavbe kakor tudi stavbe med časom gradbe; b) vse premično blago, mobilije, zvonove in enako; c) poljske pridelke, žito in krmo
 2. Zvonove proti razpoki in prelomu.
 3. Sprejema v novoustanovljenem življenjskem oddelku zavarovanje na doživetje in smrt, otroške dote, dalje rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah.
- Skupno premagamo skupne težave!

L. Mikuš, Ljubljana

Mestni trg št. 15

priporoča svojo zalogo

**dežnikov,
solučnikov in
izprehodnih
palic**

Popravila izvršuje točno in solidno.

TRGOVINA

MARIJA ROGELJ

priporoča veliko zalogo raznovrstnega blaga za plašče, obleko in perilo, brisače, namizne prte, servijete, cvilih, fine nogavice za otroke, dame in gospode in veliko izbiro domačega izdelka. Perilo za dame in gospode. Izgotovljene obleke in plašči za velike in male, predpasniki za odrasle in otroke iz listra, klota, kontenine in šifona. Blago dobro, prav nizke cene!

POZOR

Kje kupujete

KLOBUKE, SRAJCE

kravate, dež. plašče, dežnike in dr. modno blago kupite najceneje pri „AMERIKANCU“, Ljubljana, Stari trg 10

Kupujte pri lastnem podjetju!

DRUŠTVENA NABAVNA ZADRUGA V LJUBLJANI (LJUDSKI DOM)

ima v zalogi:

vse potrebščine za kroj, telovadne obleke, telovadne čevlje,
poslovne tiskovine in knjige za odseke.

Tiskovine za Čebelico. — Zaloga knjig „Orlovske knjižnice“. — Zaloga vseh
potrebščin za šminkanje igralcev. — Sprejema vloge v Centralno Čebelico.

Zahtevajte cenik!

Vzajemna posojilnica

v Ljubljani, r. z. z o. z.
na Miklošičevi c. poleg hotela „Union“
obrestuje
hranilne vloge najugodnejše

Varnost nudijo lastna palača, nad polovica delnic hotela „UNION“, hiše in zemljišča. — Krediti v tekočem računu. — Posojila proti poročtvu, vknjižbi na posestva itd. — Denar se naloži lahko tudi po pošt. položnicah.

POZOR!

Najbolje in najceneje si nabavite vsa moška, fantovska in deška oblačila, dežne plašče kakor tudi srajce, kravate, naramnice, rokavice, nogavice, dežnike itd.

v novootvorjeni konfekcijski trgovini

Josip Ivančič, Ljubljana
Dunajska cesta št. 7.

NAJCENEJE se oblečete, akokupujete gotove moške in deške obleke domačega izdelka **JOS. OLUP** Ljubljana pri Stari trg št. 2, ki ima v zalogi tudi sukno in hlačevino iz svetovnoznanih čeških tovarn ter vsakovrstne pletenine, jumperje, jopice in perilo. Obenem se priporoča znana **POD TRANČO** kjer gostilna se točijo najboljša štajerska in dolenj. vina.

J. NEŠKUDLA

LJUBLJANA, Sv. Petra cesta 38
tvornica cerkvenih paramentov,
zastav in pribora
izdeluje:

orlovske zastave, trakove in ima v zalogi ves k zastavam pripadajoči pribor.

Naročila in popravila se izvršujejo pod strokovnim vodstvom najvestneje in pod najugodnejšimi pogoji.

Proračuni, vzorci, načrti in vsa potrebna pojasnila franco in gratis na razpolago.

Telefon števil. 16.

Ustanovljena l. 1889.

Poštni ček 10.533.

Mestna hranilnica ljubljanska

(Gradska štedionica)

Stanje vložnega denarja nad 300 milijonov dinarjev.

LJUBLJANA, Prešernova ul.

Stanje vložnega denarja nad 1 milijardo, 200 milij. kron

sprejema vloge na hranilne knjižice kakor tudi na tekoči račun, in sicer proti najugodnejšemu obrestovanju. Hranilnica plačuje zlasti za vloge proti dogovorjeni odpovedi v tekočem računu najvišje mogoče obresti.

Jamstvo za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kot kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilničnega premoženja še mesto Ljubljana z vsem premoženjem ter davčno močjo. Vprav radi tega nalagajo pri njej sodišča denar nedoletnih, župnijski uradi cerkveni in občine občinski denar. Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ v naši hranilnici, ker je denar tu popolnoma varen.